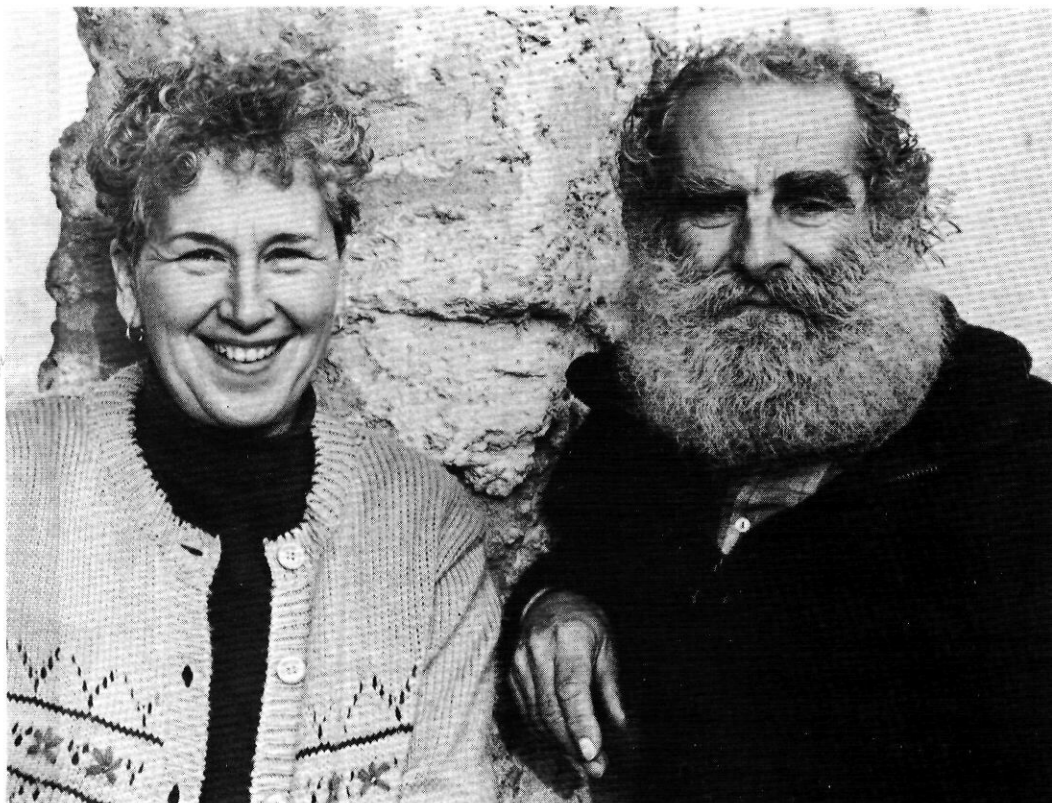

FOTOS Ma. JOSE PASERO

*"Jo sóc fill de ciutat,
com la meua dona
és filla de Nova
York"*

Continuïtat en escenografies diferents

Haver-me instal·lat en aquest tossal boscat de Porqueres, atalant l'estany de Banyoles, ho dec al prehistoriador Lluís Pericot que em brindà la seva ajuda per a cercar un lloc bonic a Girona, i més concretament al metge Josep M. Corominas de Banyoles, el qual compartia amb el primer la dèria de la prehistòria local i em trobà el paratge de Can Tista.

Amb el Dr. Pericot, la meua dona i jo, a mitjan dels anys cinquanta a Nova York, férem molta bona amistat; l'eminent prehistoriador hi venia sovint a donar conferències i, en aquells anys, la més liberal de les ciutats nord-americanes, la capital dinàmica del món modern, ens tenia captivats.

Jo sóc fill de ciutat, com la meua dona ho és de Nova York, i havent estat nen de pis a Barcelona mai no vaig enyorar la vida de poble malgrat que, quan rememoro els estius de la meua infantesa passats en un insignificant poblet del Vallès, l'ànim se m'emplena de nostàlgica il·lusió, com davant una estampa viscuda de Lola Anglada.

Acabada la Guerra Civil, després d'un rocambolesc interval de camps de concentració al sud de França, persecució policíaca i treball artístic, sols

he residit en permanència en dues grans ciutats: París i Nova York i sempre en el centre bulliciós d'ambdues capitals.

Com sigui que en tot temps m'ha agradat viure ambientat d'acord amb les circumstàncies del meu moment, tant a París com a Nova York he canviat més d'un cop de domicili. A París, al començament, abans no vaig situar-me, treballava i dormia en modestes cambres d'hotel que em permeteren viure la vida bohèmia de les meves lectures d'adolescent; en l'entorn populós de la Gare St. Lazare primer i en el Montparnasse dels artistes després, a dos passos del cèlebre cafè del Dome on, assegut a la terrassa en companyia de Sebastià Gasch, vaig assistir a l'entrada de les tropes alemanyes vencedores a París. Més tard, ja amb estudi propi, vaig instal·lar-me a Montmartre, darrera el Moulin de la Gallette, immortalitzat a casa nostra per les pintures d'en Casas i en Russiñol. A l'últim domicili que vaig tenir a París, situat a l'àrea ajardinada de l'esplanada del Champ de Mars, entre la Torre Eiffel i l'École Militaire, vaig assistir a la batalla per l'Alliberació de París i vaig desplegar una intensa activitat artística. Fins que, amb un grup

d'amics catalans, vaig projectar un gran espectacle francès de revista que va portar-me a Mèxic i després a Nova York, sense pensar que abandonava París.

La meua estada a Nova York fou una casualitat que es perllongà una vintena d'anys. Un assaig vivencial en quatre actes: quatre conjuntures entre el 1951 i el 1973 —i un preàmbul a cavall del 49-50—, quatre maneres de viure-hi, i quatre formes de vida disperses en sengles domicilis diferents. Tot plegat, com ja he dit en un altre lloc, una fantàstica aventura humana que no canviaria per res del món. Però, com també he dit abans, el Dr. Pericot va encendre'm l'espurna del retorn, i si bé Nova York continuava essent Nova York, el país havia deixat de ser la terra promesa de la democràcia per esdevenir el gendarme corromput de l'Imperi, mentre a l'altra banda de l'oceà, les alteroses muntanyes nevades del Canigó, sempre presents en la meua ment, em cridaven al seu redós.

Però el retorn a Catalunya implicava conviure amb els costums de la societat franquista i aquest temor retardà uns quants anys la tornada i em confirmà en el desig d'isolar-me amb el meu món dalt la muntanya. En aquesta espera, l'any 1966, la meua dona i jo ens aposentàrem "interinament" en el decrepít, però arquitectònicament interessant barri novayorquí del SoHo el qual, en poc temps, va esdevenir la Meca de l'art d'avantguarda. Avui encara somniada pels joves postmodernistes catalans.

Molt temps abans, el 1956, després de prop de 18 anys de total exili, vaig fer una visita turística a Catalunya, i en un altre viatge, tres anys més tard, vaig comprar unes vessanes en el Camí de les Barraques de Porqueres que comunica Santa Eugènia amb el Salt del Matxo. Anteriorment, el Dr. Pericot

m'havia acompanyat durant uns dies per desconeguts verals de l'Empordà i la Garrotxa a la recerca d'un indret que m'agradés, alhora que va presentar-me diversos dels seus amics incondicionals de les "pedres", i així fou com el metge Corominas em descobrí aquest tossal boscat que és un dels indrets més bonics de la rodalia de Banyoles des del qual, en un dia clar, des del prat d'herba natural que corona el cim, encatifat de flors silvestres segons l'estació, s'albiren les muntanyes del Canigó, el Bassegoda, el Mont, l'Albera, el Cap Norfeu, les Illes Medes, Begur, els Àngels i, naturalment, el tot pròxim i meravellós estany de Banyoles; endemés, el massís de Sant Patllari, el Puig de les Gitanes i la serra de Can Ginestà el circumval·len amplament pel costat de ponent.

Des d'aquella data estelar del 1959, la meua dona Terry, jo i el gos, hem fet cada any la llançadora entre Nova York i Porqueres i de mica en mica hem anat reconstruint les dues barraques de Can Tista i Montguix amb el propòsit d'habitar-les un dia en permanència, cosa que hem fet a partir del 1973.

Així doncs, el motor fonamental del nostre trasllat a aquesta comarca gironina no és tant de caràcter negatiu en relació a les formes de vida de la ciutat, com al fet positiu de reviuire una tercera o quarta "joventut" d'activitat i treball, en harmonia ecològica amb el curs natural de l'any. El trastam, les pintures, els objectes i els llibres que m'envoltaren en els apartaments de París i Nova York ara continuen environant-me en el reclòs fascinant d'aquestes barraques, a l'esguard del Mont i el Canigó.

CARLES FONTSERÉ

Carles Fontseré és fotògraf, cartellista i pintor.

"Les barraques de Can Tista i Montguix es troben en un dels indrets més bonics de la rodalia de Banyoles"